

CONFIANÇA EN L'ESQUERRA

Un nou tripartit és probable però ha de ser amb un pacte rigorós

Juan-José López Burniol

En una campanya s'incorre en exageracions, però no és freqüent condicionar el recte funcionament de les institucions democràtiques. No obstant, és el que ha passat en aquestes eleccions, quan **Artur Mas** ha sostingut que ha de ser president de la Generalitat el candidat més votat, una frontal vulneració del joc normal del sistema parlamentari, que permet aliances amb l'objectiu d'aconseguir majories alternatives. És el mateix error que va informar l'actitud de CiU després de les eleccions del 2003, quan va negar la legitimitat del Govern tripartit i va desdenyar la presidència de **Pasqual Maragall**, amb el pretext que **Mas** va guanyar més escons encara que no va obtenir més vots. Un error que resulta absurd, però previsible, ja que s'incardina en la profunda tradició hispànica –de la qual Catalunya participa– segons la qual, quan la dreta perd unes eleccions perd una cosa molt serva –el poder–, ja que –com va dir **Perich**– “quan un bosc es crema, una cosa seva es crema senyor compte”. Com es possible, per tant –es pregunta aquesta dreta–, que nosaltres –els nostres– anem a l'oposició i es quedin amb el poder aquests arreplegats?

No obstant, també és cert que el tripartit ha incorregut en greus errors d'actitud que han enfosquit els seus èxits. Així, falta el lideratge en qui havia d'ostentar-lo, tant el president com el seu partit; supèrbia, imperícia i lleugeresa en els que sostenen –gairebé com el Déu del Gènesi– que som com som: i dogmatisme obtús, puritanisme gastat i falta de bon sentit en els que es consideren l'última reserva de vell pensament progressista. Doncs bé, malgrat aquests errors, els catalans han renovat la seva confiança en els partits d'esquerra, brindant-los una nova oportunitat. Efectivament,

70 escons, enfront dels 48 obtinguts per CiU, els atorguen la majoria. Per tant, no és que el tripartit sigui possible, sinó que resulta probable. Ara bé, per aconseguir-lo és necessari que el pacte de coalició sigui tan rigorós i detallat com exigeix la necessitat que després no sorgeixin sorpreses. El tripartit no pot oferir una altra vegada l'espectacle que ha prodigat. No més viatges sense sentit, no més corones d'espines, no més improvisacions parlamentàries, no més contradiccions absurdes, no més ostentacions tartarinesques, no més impotència i desgavell. Ha arribat, per a l'esquerra, el moment de treballar molt i parlar poc. Sense complexos, però sense arrogàncies. Amb voluntat de concòrdia i esperit transaccional. Amén.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 2 de novembre de 2006